

Moje soukromí! Nekoukat, nešťourat!

Moje jméno je Karel. Chtěl bych vám tímhle říct, že i když to budete mít v životě velmi těžké, tak byste se neměli vzdávat, ale pokusit se vydržet.

Byl jsem žákem normálních škol jako vy. Měl jsem ve škole výborné výsledky a učitelé mě měli rádi. Moji spolužáci si mě dlouhou dobu nevšímali a já chtěl mít aspoň jednoho kamaráda, kterému bych se mohl se vším svěřit, popovídat si, nebo s ním něco podniknout. Snažil jsem se s nimi skamarádit, ale oni se mi začali smát, šťourat do mě a nadávat mi. Od té doby to bylo horší a horší. Ze smíchu přešli na urážení, po šťourání do mě vráželi a podkopávali mi nohy. A když jsem spadl na zem, tak se smáli ještě víc a říkali, že neumím chodit, proč padám atakdále. Někdy mi jeden z nich řekl, že se omlouvá a že ho to moc mrzí, a já mu to samozřejmě uvěřil. A jakmile se pro něj vyskytla dobrá příležitost nějakým způsobem mě ztrapnit, bouchnout si do mě, nebo po mě něco hodit, tak to udělal a zavolal všechny, aby se mi mohli smát. Nejhorší na tom bylo, že jsem se neměl komu svěřit, protože jsem neměl žádné kamarády a rodiče na mě neměli moc času kvůli práci a já je nechtěl zatěžovat. V práci bývali někdy i déle než 12 hodin a jakmile došli domů, tak si chtěli odpočinout. Moje výsledky se začaly zhoršovat. Protože jsem měl spíše plnou hlavu myšlenek, co mi asi tak mohou udělat, místo toho, abych se soustředil. Napadali mě hrozné věci, ale naštěstí si nic z toho nedovolili. Jednou mi dokonce jeden vzal referát a tvrdil, že je jeho. I když se to učiteli zdálo divné, tak mu věřil, protože jsem se nepodepsal a on toho využil. Takhle to bylo celou základní školu. Bylo těžké mít vyznamenání každým rokem, ale dokázal jsem to. Když přišel konec deváté třídy, tak jsem byl velmi šťastný, protože jsem udělal přijímačky a myslel jsem, že to na střední škole bude lepší a že třeba najdu opravdového kamaráda. Bohužel to tak nebylo. Bylo to ještě horší než na základní škole. Spolužáci mi házeli všechny věci do záchodu a potom mě natáčeli, jak je vytahuji. Učitelé je napomínali, ale to bylo zbytečné. A nikoho z nich nikdy nevyhodili, i když v ničem nevynikali a byli na obtíž. Rodiče si už nějakou dobu všímali, že nemám kamarády a snažili se mi je najít, ale chovali se ke mně stejně jako ve škole. Nechtěl jsem rodiče zatěžovat, ale vše jsem jim nakonec řekl. Nechtěli mi ani věřit, co jsem si všechno prožil. Chtěli mi pomoc, ale nevěděli jak a hlavně jim v tom bránila práce. Přesto dělali vše, co mohli, i když mi to moc nepomáhalo a já jsem si toho moc vážil. Alespoň jsem se mohl se vším někomu svěřit. Střední škola byla velice náročná na učení a spolužáci mi to velmi ztěžovali, ale nakonec jsem odmaturoval a šel na vysokou školu, která byla konečně místem, kde si mě vážili a našel jsem tam kamarády.